

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. M.**, nar. X.
státní příslušnost X., ev. č. X.
pobytem X.
t. č. X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019, č. j. OAM-267/ZA-ZA11-P10-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení nebylo v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídalo okolnostem daného případu, dále § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, protože žalovaný nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, dále § 14a zákona o azylu, když žalobci v případě jeho návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy a konečně čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, protože žalobci v případě jeho návratu do země původu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu.
3. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Důvodem podané žádosti totiž byly výhrůžky smrtí a pronásledování ze strany neznámých lidí, kteří po žalobci požadovali značnou sumu peněz, odvezli ho do lesa, kde ho fyzicky napadli, čímž ho donutili k přepisu vlastnictví automyčky na dotyčné osoby. V případě návratu žalobce do země původu dojde k opakování již prožitého pronásledování. Z podané výpovědi je podle žalobce zcela zřejmé, že byl vystaven přímým hrozbám ze strany neznámých sobo, které mu vyhrožovaly dokonce fyzickou likvidací. Takto vylíčená situace podle žalobce spadá pod důvody umožňující udělení doplňkové ochrany. Proto žalobce svoji citací odkázal na § 14a zákona o azylu a dále především na § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení zjištěno, že by mu v případě vrácení do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, když za vážnou újmu se považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.
4. Žalobce by v případě nuceného vycestování zpět do země původu mohl čelit riziku napadení a případně i fyzické likvidace ze strany lidí, kteří mu tam vyhrožovali, jelikož jim odmítl poskytnout značnou sumu peněz. Žalobce se proto obává o svoje zdraví a život. Toto podle žalobce naplňuje definici pronásledování tak, jak ji popisuje kvalifikační směrnice v čl. 9 odst. 1 a 2. Podle čl. 9 odst. 1 písm. a) lze za pronásledování považovat jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné tak, že představuje vážné porušení základních lidských práv; dle písm. b) pak jde o jednání, které je souběhem různých opatření včetně porušování lidských práv, jenž je dostatečně závažné k tomu, aby byl postižen jednotlivec způsobem podobným, jako je uveden v písm. a).
5. Na základě své předchozí násilné zkušenosti má žalobce tedy odůvodněný strach z budoucího pronásledování. V případě odůvodněného strachu z budoucího pronásledování není třeba prokazovat, že situace možná vyústí v perzekuci. Dostačující je, když se perzekuce jeví jako odůvodněně možná.

6. Dále žalobce poukazoval na zprávu Human Right Watch ze dne 18. 1. 2018, jenž podle něj popisuje praktiky a jednání kyrgyzské policie a jiných orgánů, jenž nemají nic společného s dodržováním základních práv a svobod člověka. Jednání těchto orgánů je nepředvídatelné. Z uvedeného je tedy zřejmé, proč se žalobce na tyto orgány neobrátil, navíc mu bylo vyhrožováno, že v případě, že se obrátí na policii, bude zabit.
7. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí NSS, konkrétně ze dne 31. 10. 2008, č. j. Azs 50/2008-62, z něhož mj. vyplývá, že „*v situaci, kdy je původcem vážné újmy čistě nestátní subjekt, se žadatel o mezinárodní ochranu nemusí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice. Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel*“. Pokud jde o možnost přemístění, pak žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016-94, z něhož mj. vyplynulo, že „*otázkou vnitřního přesídlení se NSS zabýval i ve svých dřívějších rozsudcích, v nichž upřesnil, jakým způsobem lze ověřit, zda žadatel může skutečně nalézt účinnou ochranu před pronásledováním či vážnou újmou v jiné části země. Posuzuje se 1. zda je jiná část země pro žadatele dostupná; 2. zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování nebo vážné újmě; 3. zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a 4. zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto 4 podmínky musí být splněny kumulativně, přičemž při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele*“.
8. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný označil žalobu za nedůvodnou. Žaloba je vystavěna na opakování azylového příběhu, s nímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Udělení doplňkové ochrany žalobce zdůvodnil obavou z jednání soukromých osob, avšak v žalobě nijak nereagoval na obsah napadeného rozhodnutí. Žaloba se tak zcela míjí s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Pokud jde o zprávu Human Right Watch ze dne 18. 1. 2018, na kterou žalobce poukázal, pak jde o zprávu značně zastaralou, kterou navíc žalobce mohl v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí dne 15. 4. 2019 předložit žalovanému ve správním řízení. V rámci soudního přezkumu je proto zpráva irelevantní a nelze k ní přihlížet. Nadto jde o zprávu, která neodráží současný stav v zemi původu žalobce.
11. Žalobce sice odkazoval na dva rozsudky NSS v souvislosti s tvrzením, že nebylo možné se obrátit na státní orgány s žádostí o pomoc, a dále že v jeho případě nebylo možné vnitřní přesídlení, nicméně poukaz na tyto rozsudky se míjel účinkem. Ze žaloby totiž nebylo nijak zřejmé, co konkrétně žalobce postrádá v úvahách žalovaného nebo v čem je úvaha žalovaného nesprávná. Současně ze žaloby nevyplynulo, z čeho žalobce dovodil, že orgány v zemi původu nejsou schopny poskytnout žalobci účinnou ochranu před vážnou újmou, když se na ně ani nezkusil obrátit. V případě vnitřního přesídlení není ze žaloby patrné, kterou ze 4 podmínek, jenž musí být splněny kumulativně, žalobce splnil, pročez u něj

vnitřní přesídlení nemá přicházet v úvahu. Naopak otázkou vnitřního přesídlení se žalovaný detailně zabýval v napadeném rozhodnutí na straně 6 až 7.

12. Odůvodnění napadeného rozhodnutí logicky a srozumitelně reagovalo na zjištěné skutečnosti, naopak tvrzení žalobce nijak neosvědčila důvodnost jeho obav z pronásledování či vážné újmy. Žalovaný dostatečně ozřejmil v odůvodnění napadeného rozhodnutí důvody vyslovených závěrů, přitom na základě individuálního posouzení případu neshledal opodstatněnost obav žalobce ze skutečného nebezpečí vážné újmy. I po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu nebyl osvědčen předpoklad, že by žalobce mohl být v zemi původu vystaven riziku pronásledování nebo skutečného nebezpečí vážné újmy. V dalším žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
13. Žalovaný neshledal obsah žaloby za způsobilý zpochybnit závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalovaný pokládá za věcně správné, zákonné, přezkoumatelné a netrpící vadami vytýkanými v žalobě. S odkazem na závěry NSS v jeho rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, žalovaný odkázal žalobce na to, aby svoji pobytovou situaci řešil v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.
14. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení vyjádřili souhlas s takovým postupem a krajský soud současně nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné), v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
16. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů. Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žádosti žalobce o udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal.
17. Žalobce sice v žalobě uvedl, že namítá zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, avšak ve vztahu k těmto ostatním důvodům pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany neuvedl nic bližšího a zůstalo pouze u tohoto obecného konstatování. S námitkou bylo možné se vypořádat také pouze v této obecné rovině, přičemž soud k tomu konstatuje, že z napadeného rozhodnutí nezjistil žádné takové pochybení ani nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Totéž se pak týká obecně konstatovaných zákonných ustanovení, které měly být podle žalobce postupem žalovaného porušeny, konkrétně § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vzhledem k tomu, že u těchto ustanovení nebylo upřesněno žádné porušení konkrétním skutkovým dějem, nebylo

možné se podrobně k námitce porušení těchto ustanovení vyjádřit. Soud pouze uvádí, že k porušení těchto ustanovení napadeným rozhodnutím žalovaného nedošlo.

18. Ve vztahu k § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu žalobce neuvedl v žalobě žádný konkrétní žalobní bod. Soud proto k uvedenému pouze obecně konstatuje, že se žalovaný správní orgán s ohledem na tvrzení žalobce ve vztahu k citovaným ustanovením zákona o azylu dostatečně vypořádal s veškerými zjištěnými skutečnostmi a řádně a podrobně je posoudil. Soud k věci dále doplňuje, že institut mezinárodní ochrany slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, nebo jim v případě návratu do země původu hrozí vážná újma, přitom obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
19. Žalobce nikdy netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Stejně tak nepožadoval azyl za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu), nebo humanitární azyl v případě hodném zvláštního zřetele (§ 14 zákona o azylu). Z tvrzení žalobce nevyplýval ani požadavek na udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu. Pro žádnou z těchto forem mezinárodní ochrany žalobce neuváděl konkrétní skutkové okolnosti a důvody pro jejich udělení. V tomto rozsahu lze tedy označit žalobu za nedůvodnou a napadené rozhodnutí za souladné se zákonem.
20. Žalobce se v žalobě vyjádřil tak, že jeho azylový příběh zakládá důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu totiž byly podle žalobce výhrůžky smrti a pronásledování žalobce ze strany neznámých lidí, kteří po něm požadovali značnou sumu peněz, fyzicky jej napadli a odvezli do lesa a nakonec donutili k přepisu vlastnictví automyčky na dotyčné osoby. Jelikož byl žalobce vystaven přímým hrozbám ze strany těchto cizích osob, které mu vyhrožovaly dokonce fyzickou likvidací, měl žalobce za to, že v případě jeho návratu do země původu může čelit riziku opětovného pronásledování a napadení, popř. i fyzické likvidaci ze strany těchto cizích osob. Jelikož jim odmítl peníze dát, má obavy o své zdraví a život. Z uvedeného žalobce dovozuje odůvodněný strach z budoucího pronásledování, tedy na základě své předchozí násilné zkušenosti.
21. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

22. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
23. Soud nejprve ověřil závěry o skutkových zjištěních ze správního spisu. Přitom zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 3. 2019. Dne 28. 3. 2019 žalobce v údajích k podané žádosti sdělil, že se narodil ve městě N. v Kyrgyzstánu, jehož je státním příslušníkem. Je muslim, kyrgyzské národnosti, dorozumí se v kyrgyzském jazyce. Je svobodný, děti nemá a je zdravý. Od roku 2008 do odchodu v roce 2018 žil v hlavním městě B. O politiku se nezajímá. Do ČR přicestoval letecky přes Turecko dne 15. 12. 2018. O azyl v jiné zemi nežádal, v jiné zemi EU nepobýval a v jiné zemi mu nebylo uděleno ani žádné vízum. Svůj cestovní doklad ztratil dne 12. 3. 2019 na území ČR, přitom však policistům ukázal fotografii víza zachyceného fotoaparátem v mobilu. K důvodům podané žádosti žalobce uvedl, že měl v zemi původu automyčku a byl pronásledován zločinci. Jiné důvody dle svých sdělení neměl. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal svoji totožnost a státní příslušnost žádným platným dokladem totožnosti, přijal žalovaný k těmto skutečnostem čestné prohlášení žalobce ze dne 28. 3. 2019.
24. Shora uvedené informace žalobce upřesnil do protokolu v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedeného dne 28. 3. 2018 za přítomnosti tlumočníka v jazyce kyrgyzském. V rámci pohovoru žalobce sdělil, že dokumenty k odjezdu mu pomohl vyřídit kamarád, který bydlí v Kazachstánu. O české vízum žádal žalobce na zastupitelském úřadu Kazachstánu a získané vízum žalobci pak přivezl Kazachstán do B. S vyřízením víza ani s vycestováním ze země žalobce neměl žádné potíže. Kamarád poslal žalobce do ČR pracovat, pracoval 2 měsíce v Rakovníku. K dotazu, proč měl vyřízené pouze tříměsíční vízum, žalobce uvedl, že o ničem nevěděl, potřeboval jen odjet a kamarád mu vízum zařídil a poslal ho do ČR. Tímto způsobem přijelo z Kyrgyzstánu asi 7 lidí. Zprostředkovatelem byl pan A. S. Legalizace pobytu nebyla možná jinak, než žádostí o mezinárodní ochranu. Po příjezdu do ČR pracoval žalobce 2 měsíce v Rakovníku u společnosti Anexa. Na letišti žalobce vyzvedl pan M., jenž mu zprostředkoval práci. Následně byla žalobci ze strany Kyrgyzce jménem N. zprostředkována práce ve stavebnictví v Praze, neboť v Rakovníku žalobce neobdržel výplatu peněz. Možnost žádat o mezinárodní ochranu žalobci poradil jeho kolega z Arménie. K bydlení v zemi původu žalobce uvedl, že ve městě N. má vlastní byt, v B. bydlel v podnájmu. K potížím ve vlasti žalobce uvedl, že si vzal půjčku 40 000 USD na podnikání a do zástavy dal svůj byt v N. S půjčenými penězi postavil automyčku v B., přičemž půjčka byla na 4 roky. Po roce uhradil věřiteli 10 000 USD a předal mu doklady od myčky. Naopak věřitel mu vrátil doklady o zástavě bytu. Šlo o známého, takže se domluvili na tom, že žalobce mu splatí ještě zbývajících 30 000 USD. Za měsíc věřitel přijel a vrátil žalobci doklady od myčky a sdělil mu, že za 3 roky mu vrátí zbytek peněz. Za 2 až 3 dny asi 2. 11. nebo 3. 11. 2018 přijeli za žalobcem cizí lidé, kteří hledali věřitele a tvrdili, že má u nich dluh, přičemž po žalobci požadovali, aby podepsal smlouvu o tom, že myčka patří jim. To žalobce neučinil, načež byl odvezen do lesa, kde byl zbit a bylo mu vyhrožováno zabitím, pokud se obrátí s tímto na policii. Po návratu do myčky žalobce podepsal smlouvu podle požadavků těchto

osob, přičemž požadovali ještě 20 000 USD ve lhůtě 1 měsíce. Žalobce proto začal přemýšlet, kam by se mohl ukrýt. Uvažoval o odjezdu z Kyrgyzstánu např. do Ruska. Žalobci bylo jasné, že tito lidé mají známé na policii, a když něco řekne, zabijí ho. Nikomu tedy nic neřekl, neboť nikomu nevěřil. K možnosti přestěhování žalobce uvedl, že tito lidé by jej našli všude. Dále doplnil, že tito lidé ho asi stále hledají. V zemi původu má žalobce matku, dva bratry a sestru, je s nimi v kontaktu, žijí v N. a o problémech žalobce nevědí. Uvedení lidé nepůjdou k žalobci domů, neboť v uzavřené smlouvě neuvedl žádnou adresu. Odjezd do ČR byl žalobci nabídnut ze strany kamaráda, když uvažoval o odjezdu ze země. Pokud jde o vyřízení pracovní vízum na 3 měsíce, pak k tomu žalobce uvedl, že s dokumenty pracoval jeho kamarád, sám žalobce nic nevěděl, a myslel si, že to je jediná možnost, jak si pobyt zlegalizovat a prodloužit. K dotazu žalovaného, co žalobci brání legalizovat si stejným způsobem další pobyt přes zastupitelský úřad v Kazachstánu, žalobce uvedl, že pokud pojedou do Kyrgyzstánu, odkud potřebuje např. výpis z rejstříku trestů, je možné, že jej tam ty cizí osoby najdou. Tyto osoby vědí, kde žalobce bydlí, jen to neříkají jeho rodině, a dále vědí, že žalobce je v ČR. K neuvedení své adresy do smlouvy žalobce dále doplnil, že se dotyční na něj ptali u známých a potřebné se o něm dozvěděli. Toto žalobce dříve neuváděl, neboť na to nebyl tázan. K dotazu na to, jak to, že dané osoby znaly známé žalobce, když předtím za ním přijely pouze do myčky, žalobce uvedl, že se ptaly známých klientů na to, kde bydlí a zda znají jeho adresu v N. Tyto osoby žalobce stále hledají, přitom o tom nikdo neví, pročez ani žalobce neví, zda jej hledaly po celou dobu, neboť od listopadu se ho nikdo nesnažil kontaktovat.

25. Žalobce také uvedl, že se mu v ČR líbí, chce zde bydlet, neboť v ČR platí zákony a dodržují se lidská práva. Tak tomu není v zemi původu, kde všichni chtějí peníze. Žalobci se nechce do země původu vracet, musely by se tam změnit zákony. V zemi původu žalobce neměl v minulosti potíže se státními orgány, mimo výše uvedený nátlak cizích osob. Žalobce by chtěl zůstat na území ČR a stát se občanem ČR. Na podporu svých tvrzení žalobce nedoložil žádné důkazy a nevyužil ani možnost zpětného přetlumočení zápisu do protokolu. Protokol bez námitek podepsal.
26. V průběhu správního řízení tedy bylo zjištěno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je údajná obava žalobce z jednání fyzických osob, které po něm požadovaly pod pohrůžkou zabít vysokou finanční částku. Od těchto důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce nijak neodchýlil ani v podané žalobě.
27. Žalovaný zcela v souladu s právními předpisy v průběhu správního řízení vyhodnotil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je uvedl žalobce. Při posouzení žádosti vycházel nejen z výpovědi žalobce, ale také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice. V tomto směru žalovaný zajistil nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí, které byly podrobně citovány v napadeném rozhodnutí na straně 3 a 5, tvoří součást správního spisu a soud v tomto směru odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, když pro stručnost již nebude na tomto místě uvedené podklady opakovat. Ostatně žalobce uvedené podklady a v nich obsažené informace, týkající se země jeho původu, nijak nezpochybňoval. Pokud mohl ve správním řízení vyjádřit námitky proti shromážděným podkladům nebo proti zdrojům shromážděných informací, tak to žalobce neučinil a tohoto svého práva nevyužil.

Nenavrhoval ani další doplnění informací a neuvedl žádné skutečnosti či nové informace, které by měl správní orgán v rozhodnutí zohlednit.

28. Vzhledem k tvrzeným skutkovým okolnostem se žalovaný rovněž zabýval možností naplnění azylových důvodů uvedených mj. i v § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se udělí azyl cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. V případě tohoto azylového důvodu a této formy mezinárodní ochrany soud musel přisvědčit správnosti závěrů žalovaného, které logicky a přezkoumatelným způsobem uvedl v napadeném rozhodnutí k tomuto bodu.
29. Jelikož žalobce deklaroval obavu z jednání neznámých mužů, kteří od něj údajně v souvislosti s osobou věřitele žalobce začali neoprávněně požadovat zaplacení vysokého finančního obnosu, dokonce pod pohrůžkou zabití, žalovaný se nejprve zabýval naplněním pojmu pronásledování. Pronásledováním se ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický tlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. V případě žalobce však žalovaný k takovým závěrům nedospěl. Mezinárodní ochrana ve formě azylu je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, jenž slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv z azylově relevantních důvodů. Neslouží k řešení situace osob, které se obávají nezákonného jednání jiných osob či kriminálních živlů a nastalé potíže řeší bez dalšího odchodem ze země původu. Takovým závěrům musel krajský soud přisvědčit.
30. Ve správním řízení nebylo totiž zjištěno, že by žalobce ze země prchal na základě tíživých okolností před jednáním státních orgánů. Naopak si v klidu vyřídil české vízum pro vycestování a s legálním vycestováním neměl ve vlasti žádné potíže. V zemi původu žil dosud běžným životem, o politiku se nezajímal, nikdy neměl potíže se státními orgány, tím méně z azylově relevantních důvodů. Ve správním řízení nebyly zjištěny žádné závažné či cílené represivní kroky vůči osobě žalobce ze strany státních orgánů, které by měly směřovat k jeho diskriminaci. Ačkoliv ze shromážděných informací o situaci v zemi původu žalobce vyplynulo, že se v Kyrgyzské republice vyskytují problematické případy v oblasti dodržování lidských práv, nebylo možné v tomto žalobcově konkrétním případě dospět k reálnému závěru, že by státní orgány měly v případě jeho návratu do země původu postupovat cíleně vůči žalobci jakkoliv nespravedlivě nebo nepřiměřeně tvrdě, a to z azylově relevantních důvodů, nebo že by měly případně takové závažné jednání vůči žalobci záměrně přehlížet nebo podporovat, a to právě z důvodů zákonem taxativně vyjmenovaných (vše na podkladě správního spisu, z něž vyplynula skutková zjištění k motivům žalobce k odchodu ze země původu a ke způsobu jeho dosavadního života v Kyrgyzské republice na základě samotné výpovědi žalobce). Tvrzení žalobce, že osoby požadující po něm vysoký finanční obnos, jenž žalobce neznal, použil jako jedno z tvrzení k tomu, že se žalobce nemá obracet na policii, protože tam uvedené osoby mají známé, nelze považovat v kontextu s celou výpovědí žalobce a s ohledem na jeho dosavadní život v zemi původu a chování po příjezdu do ČR za dostatečné k učinění závěru o tom, že žalobce neměl možnost reálně hledat ochranu před nezákonným jednáním u státních

orgánů země původu. Tím méně to pak platí v případě azylově relevantních důvodů (§ 12 písm. b) zákona o azylu). Nutno také doplnit, že žalobce sám legálně vycestoval ze země původu do ČR a do ČR odjel především za prací (jak vyplynulo z jeho výpovědi). Nejprve pracoval v Rakovníku a posléze v Praze. O mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém příjezdu do ČR, nýbrž až po uplynutí 3 měsíců (až dne 13. 3. 2019), kdy na území ČR pracoval. I z těchto okolností není nijak zřejmé údajné nebezpečí, které by žalobci v zemi původu hrozilo a jehož by se mohl obávat. Žalobce sám připustil, že podání žádosti o mezinárodní ochranu mu doporučil jeho známý kolega z Arménie. Žalobce tedy nijak neprokázal svá tvrzení o možném pronásledování v zemi původu. Žalovaný proto zcela po právu rozhodl tak, že se žalobci azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu neuděluje.

31. V návaznosti na výše uvedené důvody a závěry je třeba ve shodě s žalovaným také uvést, že žalobce nesplnil ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se ve správním řízení zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do země původu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Přitom znění tohoto ustanovení vychází z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, pročez při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ se vychází z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z této judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení, nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Pokládat trest za ponižující, při aplikaci čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, lze tehdy, pokud ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnou mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. K tomu však v nyní posuzované věci nedošlo. Nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat jen tam, kde takové nebezpečí skutečně reálně a bezprostředně hrozí, a nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat pouze v případě přidružení se dalších okolností, které dosud nelze předjímat. Žalobce formuloval své obavy z návratu do země původu tak, že má obavy z jednání neznámých osob, které po něm dříve požadovaly vysoký finanční obnos pod pohrůžkou zabití. Po celou dobu správního řízení a ani v žalobě žalobce nijak toto své tvrzení neupřesnil a současně nesdělil žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné učinit reálný závěr o tom, že by měly státní orgány jeho země původu postupovat vůči němu jakkoliv nespravedlivě či nestandardně, a tedy dovést špatné zacházení s osobou žalobce, které by bylo možné vzhledem k jeho povaze vyhodnotit jako reálně hrozící nebezpečí mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení v případě návratu žalobce do země původu. Na stejném základě nebylo možné učinit ani závěr o tom, že by státní orgány měly takové případné jednání cizího subjektu či fyzické osoby s osobou žalobce přehlížet nebo záměrně tolerovat. Žalobce nikdy neměl potíže se státními orgány, natož potíže, které by vedly k jeho odchodu ze země původu. Žalobce také neprchal z vlasti pod tlakem tíživých okolností. Přesto deklaroval obavu o svoji bezpečnost. Naproti tomu bylo zjištěno, že žalobce přijel do ČR za účelem práce na tříměsíční vízum, po svém příjezdu do ČR nastoupil do zaměstnání a o udělení mezinárodní ochrany požádal až po uplynutí platného víza. Navíc den před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ztratil svůj kyrgyzský cestovní doklad.

32. Žalobce v rámci provedeného pohovoru popsal svůj dosavadní život v zemi původu, a také vyřizování cestovních dokladů za účelem odjezdu z vlasti. Ani na základě těchto

skutkových zjištění nebylo možné učinit reálný závěr o hrozícím nebezpečí vážné újmy ve formě mučení ze strany státních orgánů, přičemž za relevantní pro udělení doplňkové ochrany nebylo možné považovat ani to, že se žalobce obával nezákonného jednání osob, které po něm údajně požadovaly peníze, protože v této situaci se vůbec nepokusil hledat ochranu u státních orgánů země původu a současně nevyužil ani možnost vnitřního přesídlení z hlavního města B., kde provozoval automyčku a pobýval 10 let v nájemních bytech, do místa svého registrovaného pobytu v N., kde ostatně trvale žije bez potíží celá jeho rodina a kde současně vlastní byt. Z výpovědi žalobce také vyplynulo, že od listopadu 2018 se jej nikdo nesnažil v souvislosti s vyděrači kontaktovat. Je třeba však poukázat na jistou nekonzistentnost výpovědi žalobce stran zájmu vyděračů o jeho osobu, neboť při pohovoru žalobce nejprve uvedl, že jeho rodinní příslušníci bydlí ve městě N., je s nimi v kontaktu, avšak ti nic o výhrůžkách vyděračů nevědí, neboť vyděrači nepůjdou k němu domů, protože kamarád žalobce a věřitel v jedné osobě neuvedl v sepsané smlouvě o půjčce za účelem provozování automyčky adresu žalobce. v další části podané výpovědi však žalobce tvrdil, že jej vyděračské osoby v místě jeho registrovaného bydliště aktivně tajně hledají, vědí, kde bydlí, přitom toto rozporné tvrzení žalobce nebyl schopen věrohodně vysvětlit. Naopak rozpornost svých tvrzení prohloubil sdělením, že jej dotyční hledají a nikomu o tom neříkají, přičemž informaci ohledně místa bydliště žalobce se měli dozvědět od klientů žalobce a známých.

33. Ze zajištěných informací nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce mohl být v případě svého návratu do země původu postižen za svoji azylovou žádost v ČR. Podle informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2018 by neměl mít domovský stát žalobce informaci o jeho žádosti o azyl. Podle informací získaných zastupitelským úřadem je návrat kyrgyzských občanů do země původu a jejich zařazení zpět do společnosti většinou bezproblémový. Podle získaných informací sice může v některých případech navracejících se osob dojít k zahájení řízení s použitím nestandardních metod ze strany vyšetřujících orgánů. Vyhodnocením těchto informací a též posouzením celkové situace žalobce žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neměl nikdy potíže se státními orgány v zemi původu, přičemž je bezpochyby schopen kontaktovat příslušné úřady a prokázat své vazby na zemi původu, pročez si může potřebné osobní doklady k vycestování zpět do země zajistit a není důvod se domnívat, že by se žalobcem mělo být zahajováno nebo vedeno jakékoliv nestandardní řízení v této souvislosti, které by mu současně mohlo přinést vysoké riziko obdobného zacházení, které by bylo možné vzhledem k povaze vyhodnotit jako reálně hrozící vážnou újmu ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Podle informace MZV ČR může mnoho kyrgyzských občanů dlouhodobě pracovat a pobývat v zahraničí, a to i neoficiálně. Také podle informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi ze dne 20. 6. 2018 poskytují právní předpisy v Kyrgyzstánu svobodu pohybu, zahraničního cestování a právo občanů na emigraci a repatriaci, přičemž tamní úřady tato práva obecně respektují.
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí logicky a srozumitelně vyhodnotil zjištěné skutečnosti, přitom sdělení žalobce nevedla k tomu, aby byla vyhodnocena za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Odůvodnění provedených závěrů je z napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Azylový příběh žalobce včetně všech jeho podaných tvrzení a následně shromážděných informací byl individuálně posouzen, přitom žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy.

Skutečnosti žalobcem prezentované netvořily ani po zohlednění shromážděných informací o zemi původu logický předpoklad pro závěr o tom, že žalobce by mohl být vystaven riziku pronásledování či skutečnému nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do země původu.

35. Pokud jde o odkaz žalobce na dva rozsudky NSS (viz čl. II. tohoto rozsudku), pak k tomu soud ve shodě s žalovaným uvádí, že z uvedeného odkazu není nijak zřejmá souvislost s nyní projednávaným případem a rovněž není zřejmé, co konkrétně žalobce v úvahách žalovaného postrádal nebo naopak v čem byla úvaha žalovaného nesprávná. Ostatně z podané žaloby ani nevyplynulo, na základě čeho žalobce dovodil, že příslušné orgány v zemi jeho původu by nebyly schopny či ochotny poskytnout mu účinnou ochranu před vážnou újmu. Žalobce se totiž na ně s takovou žádostí ani nezkusil obrátit. Ve druhém z odkazovaných rozsudků NSS byla řešena otázka vnitřního přesídlení, přitom však sám žalobce v této souvislosti v žalobě nijak neupřesnil, kterou ze 4 podmínek, jež mají být splněny kumulativně, žalobce splnil, a tudíž u něj nepřicházelo vnitřní přesídlení v úvahu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce nemohl přesídlit do města N., kde žila celá jeho rodina a sám žalobce tam vlastnil byt. V jednom z tvrzení žalobce také uvedl, že adresu jeho bydliště ve městě N. vyděrači neznají (ve smlouvě o půjčce nebyla uvedena). Pokud jde o judikaturu NSS, pak zde krajský soud poukazuje např. na jeho rozhodnutí ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž bylo v podobné situaci mj. uvedeno, že „*obavy stěžovatele v projednávaném případě důvodné nejsou, neboť stěžovatel svá tvrzení nepodložil dostatečně přesvědčivými důkazy, uplynula dlouhá doba od předmětného incidentu, došlo ke změně politické situace na Ukrajině, nepokusil se přestěhovat do jiné části Ukrajiny. Stěžovatel tak neunesl důkazní břemeno vyžadované čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na základě výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že stěžovateli nehrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu*“.
36. Žalobce v žalobě připomněl zprávu Human Right Watch ze dne 18. 1. 2018, která podle něj popsala praktiky kyrgyzské policie a jiných orgánů, jež nemají nic společného s dodržováním základních práv a svobod člověka. Vzhledem k tomu, že žalobce přicestoval do ČR dne 15. 12. 2018 a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 13. 3. 2019, lze označit uvedenou zprávu za značně zastaralou, která již neodráží rozhodný či současný stav v zemi původu žalobce. Navíc jde o zprávu, kterou žalobce mohl připomenout alespoň v rámci seznámení s podklady rozhodnutí dne 15. 4. 2019, popř. ji předložit ve správním řízení. Tak se mohl žalovaný s případnými obsahovými rozdíly oproti aktuálnímu stavu vypořádat ještě ve správním řízení. Jelikož to žalobce neučinil, žalovaný se touto zastaralou zprávou nezabýval. Ve věci shromáždil aktuálnější podklady.
37. Jelikož nebyly naplněny podmínky zákona o azylu, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud tedy neshledal uplatněné žalobní body za důvodné a nad rámec těchto žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.r.s.

39. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, proto mu jejich náhrada nebyla přiznána, a žalobce nebyl v řízení úspěšný (žaloba byla zamítnuta), pročez také nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.